

LAUREN ST JOHNOVÁ

Jako blesk

ALBATROS

LAUREN ST JOHNOVÁ

Jako blesk

ALBATROS

Přeložila Petra Nagyová

Text copyright © Lauren St John 2014

The right of Lauren St John to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of Orion Children's Books.

Cover image Shutterstock

Translation © Petra Nagyová, 2015

ISBN 978-80-00-03831-5

*Pro Catherine Clarkeovou,
pro kterou snad není nic nemožné,
s láskou a tisícerým díky.*

1

V rohové stáji jezdeckého střediska White Oaks zažívala Casey Blueová neznámý a rozhodně ne právě příjemný pocit – jako když chce člověka rozmačkat tunový kuň. Lady Roxanne se totiž z neznámých důvodů rozhodla nesouhlasit s tím, že bude osedlána, a svou nespokojenost vyjadřovala tím, že se snažila rozmáznout Casey o zeď.

„No pardon!“ protestovala Casey a zalapala po dechu, když se jí konečně podařilo vykroutit. Masírovala si žebra. „Takhle se tedy žádná dáma nechová.“

V několika příštích týdnech měla Casey poznat, že je jen jednou z mnoha, kteří tuto frázi (i mnohem horší) v souvislosti s Roxy použijí, ale prozatím nic netušila. Říkala si, že jí asi sáhla na nějaké citlivé místo anebo že je Roxy prostě jen nervózní z nového prostředí.

Hnědku, která měla v kohoutku bezmála stopětašedesát centimetrů, sem přivezli včera, když Casey ještě oslavovala v Londýně tatínkovy narozeniny. Chtěla být s ním, protože ho teprve nedávno pustili z vězení za něco, co neudělal. Požádala proto svou trenérku, paní Smithovou, aby se o všechno postarala, zatímco bude pryč, ale nějak

to nevyšlo. Když dodávka s dočasnou náhradou za Storma dorazila, nebyla tam ani paní Smithová, ani Casey. Není tedy divu, že to Roxy moc nenadchlo.

Casey cosi chlácholivě mumlala a natáhla se pro podbřišník. Roxy sklopila uši, šoupla zadkem a vycenila zuby. Bylo nade vše pochybnost, že pokud by se někdo pokusil jí podbřišník utáhnout, musel počítat s důsledky.

„Heleď se, vím, že jsme to asi nevaly za správný konec, ale slibuju, že ti to vynahradím,“ ujišťovala ji Casey a vedla svou novou klisnu na dvůr, kde byla přece jen menší pravděpodobnost, že z ní nadělá fašírku. „Určitě sis v minulosti zažila svoje, ale tady bude všechno jinak. Já patřím k těm hodným, víš? Však se zeptej Storma.“

Při té zmínce ji bodlo u srdce. Storm Warning, její šampion. Viděla ho v dálce, jak se klidně popásá s ostatními ve výběhu. Obklopovali ho hlavně hnědáci a pár ryzáků, ale na tu dálku se jejich hřbety slévaly do jediné velké skvrny. Kromě Storma, jehož srst zářila dokonce i v tak pošmourný den, jako byl dnes. Vždycky jí svým odstínem připomínala záblesk hromu na tmavé obloze.

Obvykle byl u vrat hned, jak ji spatřil, a nemohl se dočkat, až spolu někam vyjedou nebo až ho odmění pamlskem či pohlazením, ale dnes si užíval volna. Casey se mu nedivila. Od okamžiku, kdy spolu zvítězili ve slavném military závodu v Badmintonu a posléze i v třídním závodu v Kentucky (čímž se Casey zapsala do knihy rekordů coby nejmladší jezdkyň v dějinách, které se toto dvojité vítězství podařilo), uplynuly teprve necelé dva týdny.

Casey si uvědomila, jak je sama vyčerpaná, teprve když po dlouhém a náročném letu přistálo letadlo British Air-

ways pro přepravu koní na londýnském letišti Stansted. Pár hodin po příjezdu domů do Peach Tree Cottage už spala jako dudek a z ložnice nevytáhla paty skoro dva dny. Storm na tom byl podobně – ležel na boku a spal tvrdě jako malé hříbě.

Když Casey konečně vylezla z postele, vzala si zasloužené volno. Dvanáct překrásných dní si mohla dle libosti přispat, četla si a trávila čas s otcem, kterého znovu přijali do práce v krejčovství Half Moon Tailor Shop. Ravi Singh, jeho šéf, totiž nikdy nepochyboval o tom, že je nevinný. Nejlepší ze všeho však byly dlouhé procházky po pláži a romantické pikniky se Stormovým podkovářem Petrem, jenž byl náhodou také jejím novým přítelem. Byla z něho tak unešená, že jí stačilo jen na něho pomyslet a rozproudila se jí krev v žilách.

Odpočinula si, nabrala síly („dobila baterky“, jak žertem tvrdila Petrovi) a byla připravená na nadcházející sezonu. Jejím hlavním cílem byl zářijový závod Burghley Horse Trials. Pokud by v něm zvítězila, získala by vůbec nejvyšší možné ocenění military: vítězství v Rolex Grand Slam.

Tento trojboj byl však natolik nelitostný, že ho zatím dokázala vyhrát pouze jediná jezdka: Pippa Funnellová v roce 2003. Její úspěch neměl obdoby, protože vyhrála Badminton, Kentucky i Burghley, navíc ještě v době, kdy se třídní všestrannostní závody pořádaly v tzv. dlouhém formátu a jejich nedílnou součástí tedy byla i steeplechase a klusovky. Ačkoli se od té doby závody zkrátily, nikomu se přesto nic podobného nepodařilo, ačkoli Andrew Hoy, William Fox-Pitt či Andrew Nicholson neměli k vítězství daleko.

Casey, podle jejíhož názoru byl i „krátký formát“ obsahující drezuru, cross-country a parkur dostatečně obtížný, Pippu považovala za superhrdinku. V sedmnácti se Pippě nemohla coby jezdce absolutně rovnat, ovšem zázraky se dějí – zvláště když má člověk koně, jako je Storm Warning. A Casey toho (se svými trofejemi z Badmintonu a Kentucky) byla důkazem!

Jediné, co jí trochu kazilo radost, bylo to, že si Storm musel šest týdnů odpočinout, než se mohl znovu pustit do tréninku. A proto tu byla Roxy. Casey si představovala, že na základě svých úspěchů v Gloucestershiru a Kentucky se nabídky skvělých koní, na kterých by mohla trénovat, než se Storm zotaví, jen pohnou. Trénink však měl začít ani ne za týden a s vhodnou nabídkou nikdo nepřišel.

Morag, poněkud jízlivá šéfka jezdeckého střediska White Oaks, neměla slitování: „A cos čekala? To, cos tuhle sezónu dokázala, je fenomenální, Casey Blueová, a coby přítelkyně nad tím žasnu, ale pokud jde o moje koně, držela bych je od tebe a paní Smithové určitě na míle daleko. Ty vaše netradiční – a pro někoho prostě bláznivé – metody tréninku jsou už teď opředené legendami.“

„Zas tak bláznivé být nemůžou,“ ohradila se Casey. „Mluví za nás výsledky.“

„Jistě, ale ne všichni chtějí, aby se na jejich koních proháněli lidi bez uzdy po veřejné pláži anebo je tahali k sousedům do bazénu. A to jsou ještě nápady z kategorie těch lepších.“

Naneštěstí měla Morag pravdu. Nikdo jiný se jim to do očí říct neodvážil, ale ve výsledku to znamenalo totéž – žádné pořádné nabídky nablýskaných teplotkrevníků

s impozantním rodokmenem nepřišly. Paní Smithové to ale nevadilo, protože od začátku plánovala zkusit nějakou mladou krev.

„Úplně nejlepší by bylo, kdybychom získaly nějakého nováčka, který ještě nemá s military moc zkušeností. To by pro nás byla výzva.“

„Nejlepší *pro mě* by bylo,“ opáčila Casey, „kdybych získala dvou nebo i tříhvězdičkového koně se slušnými výsledky z drezury a parkuru, takže bych příští sezónu měla dobrou šanci na umístění.“

„A co takové dokonalé zvíře asi tak naučíš? Co se ty naučíš od něj? Ráda bych ti připomněla, že pomínu-li Storma, seděla jsi v životě jen na jediném koni, navíc mnozí tvrdí, že Patchwork je nejmíň ze dvou třetin mula. Ti nejlepší jezdci military mají zkušenosti s desítkami koní. Také soutěžili a jezdili na mnoha kolbištích – od dětských závodů přes hubertovy jízdy až po amatérské soutěže. Takhle pilují ty největší jezdecké hvězdy svoje schopnosti. A učí se rozumět koním.“

Casey si svých nedostatečných jezdeckých zkušeností, v nichž by ji předčil i ten poslední jezdec military, byla moc dobře vědoma, a tak mlčela.

Druhý den jí jakýsi ambiciozní pár nabídl dvojici naprosto odstrašujících koní, které si ustájili ve White Oaks.

Málem už propadala zoufalství, když v tom dostala email o Lady Roxanne – irské hnědce, která si vedla celkem dobře ve střední kategorii. Její majitelka, Jennifer Stewartová, tvrdila, že v ní dřímá obrovský potenciál, který ovšem zatím nedokázala využít. Prosila tedy Casey, aby zvážila její nabídku. *Coby vítězka Badmintonu a Kentucky*

patříte mezi světovou špičku v jezdeckví a bezpochyby byste jí mohla pomoci odhalit její potenciál, rozplývala se v jednom z emailů.

V dalším, který adresovala paní Smithové, popisovala Roxy jako *nadanou, ale vzdornou*.

To se Casey ani trochu nezamlouvalo.

„Tohle nějak zavání. Jennifer Stewartová je jako realitní makléřka. Popisuje dům a líčí ho jako hnízdečko lásky, které je potřeba jen trochu vyspravit. Já se tam pak nastěhuju a zjistím, že je to úplná ruina.“

Její mentorka ovšem nevěřicně kroutila hlavou. „Posloucháš se vůbec? Jsi to vůbec ty? Holka, která před třemi lety zaplatila na jatkách jeden dolar za koně, který byl jen hromádkou kostí, a udělala z něho jednoho z nejlepších koní military v Británii? A ty teď ohrnuješ nos nad slibnou klisnou, která za sebou má slušnou kariéru, jen proto, že ji její majitelka popisuje jako trochu vzdorovitou?“

„Nepsala ‚trochu‘,“ připomněla jí Casey, ale věděla, že je to jen chabá obrana. Paní Smithová měla vlastně pravdu. Když vezmou koně, se kterým to nepůjde úplně hladce, mohlo by to být nakonec užitečné a poučné. A taky by se jí nemuselo tolik stýskat po Stormovi.

„Máte pravdu, jako vždycky. Musím získat zkušenosti a jezdit víc koní, navíc tohle bude bezvadná příležitost, abych poznala a pochopila koně s naprosto jiným temperamentem, než má Storm. Když teď tak o tom přemýšlím, vlastně už se nemůžu dočkat, až začneme.“

Na ta slova si Casey vzpomněla, když vedla Roxy ke sloupku na dvoře. Chvilku postála, aby si svého nového koně prohlédla. Klisna měla karamelovou srst, lesklou

černou hřívu a zářivé inteligentní oči. Když se zrovna nešklebila a necenila zuby, byla hezká.

Roxy změna prostředí rozptýlila, a tak stála naprosto klidně, i když jí Casey upravovala sedlo. Působila zcela vyrovnaně. Casey si oddychla. Ta nepříjemná scéna v bo-
zech byla očividně jen výjimečná záležitost. Sáhla po pod-
břišníku a chtěla ho utáhnout.

„Jau!“

Vykřikla tak hlasitě, až to vyplašilo ptáky z okolních
stromů. Roxy ji kousla do levého ramene až do krve.

Casey tiše nadávala a třela si zčervenalé místo, šokova-
lo ji ovšem, že Roxy nemá vůbec sklopené uši. Klisna se
dívala do dálky, jako by ta ukňučená holka po jejím boku
byla stejně bezvýznamná jako rozplácnutá moucha.

Casey se ulevilo, když zjistila, že je dvůr prázdný a ni-
kdo nebyl svědkem jejího ponížení. Všichni cvičitelé byli
s klienty a Morag s dívkami ze stájí odjely někam na vý-
stavu. Naštvaně se podívala na hodinky. Kde k čertu vězí
paní Smithová? Předchozí den její trenérka zmizela kdesi
v Brightonu kvůli nějaké záhadné záležitosti a teď měla už
hodinu a půl zpoždění. Nic moc, když šlo o jejich první lek-
ci po dvoutýdenní pauze a měly začít trénovat tu nevyzpy-
tatelnou novou klisnu. Casey se snažila a čekala, ale nako-
nec už to nevydržela a musela nového koně vyzkoušet.

Kdyby byla paní Smithová jako každá normální tre-
nérka, mohla by jí zavolat, v kolik asi dorazí, jenže paní
Smithová nenáviděla mobily a ten, který jí Casey koupila,
když se vrátila ze Států, zatím ještě nezvedla. Tím pádem
Casey zůstala sama se svou klisnou, poněkud ironicky po-
jmenovanou *Lady Roxanne*.

Snažila se mluvit přísně a zároveň mile – alespoň doufala – a vysvětlovala Roxy, že kousat, kopat a drtit jezdecko o zeď je ve White Oaks považováno za nepřijatelné. Klisna si jí nevšímala. Casey tedy znovu opatrně zvedla bočnici a obezřetně sáhla po gurtu. Nic se nestalo. Ale jakmile se sklonila, aby ho utáhla, Roxy prosvištěla hlava vzduchem a namířila si to do černého – zakousla se Casey do zadku tak důkladně, až dívka s jekotem vylétla do vzduchu.

Obě se lekly, když uslyšely výbuch smíchu. Casey zamžourala tím směrem. O zeď stál se opíral neznámý muž. Stál tak blízko, že bylo téměř nemožné, aby si ho byla nevšímala, na druhou stranu v černém polotriku, tmavě hnědých rajtkách a černých jezdeckých botách dokonale splýval se stínem budovy.

Pomaloučku se narovnal a vystoupil ze stínu. Casey zalapala po dechu. Byl menší než Peter – asi tak o pět centimetrů – a na rozdíl od něj byl světlý typ. Ovšem vypadal přesně tak, jak holčičí časopisy popisují kluka, který vám „vezme dech“.

„Myslím, že když jí příště dáš mrkev, až tohle zkusí, bude tak překvapená, že zapomene být zlá,“ radil jí přátelsky. „Samozřejmě se tě pokusí štípnout zase, ale když zareaguješ tím, že jí dáš další mrkev, brzy jí dojde, že to, co jí do té chvíle vždycky otravovalo, je vlastně docela fajn.“

To, co říkal, dávalo smysl, ale Casey to dopálilo. Nepotřebovala, aby jí nějaký kluk, kterého v životě neviděla, radil, zvláště když byl takhle hezký a ona se kroutila bolestí. „Skutečně?“ řekla na to chladně.

Věnoval jí zářivý úsměv a blondaté vlasy si odhodil z čela. „To už ale určitě víš. Aby člověk dokázal to, co ty, musí mít velký dar porozumět zvířatům – zvláště pokud jde o koně tak složité a výjimečné povahy, jako je Storm Warning.“

Casey se okamžitě zastyděla, že se urazila kvůli něčemu tak triviálnímu. Snažil se jí přece jen pomoci. Navíc kdokoli chválil Storma, s ní musel být zadobře. Usmála se. „No, tolik bych to s tou chválou nepřeháněla. Na Roxy moje zařikávání asi moc nefunguje.“

„Chceš zkusit ten trik s mrkví?“

Casey váhala, ale ruka a zadek ji pálily jako tisíc čertů a o další zásah nestála. „Proč ne?“

Když se Roxy ohnala s vyceněnými zuby, Casey ji překvapila a nacpala jí mrkev přímo do huby. Roxy pak chroupání zaměstnalo natolik, že neměla na nic jiného – ani na utahování podbřišníku – myšlenky. Dvě další mrkve stačily na to, aby jí Casey bez úhony upravila i uzdu.

„Mám tě vysadit?“

Casey zaváhala. Stupínek byl až na druhém konci dvora. A Roxy byla konečně v klidu. Možná by bylo lepší na ni nasednout už teď.

„Jasně. Dík.“

Zatímco si připravoval dlaně, aby ji vyhodil do sedla, otřel se bicepsem o její hrudník. Casey projelo vzrušení, ale téměř okamžitě následoval pocit hrůzy a provinění. Ta kombinace ji natolik vyvedla z míry, že málem přeletěla přes Roxy na druhou stranu.

„Toho si nevsímej, jsem tu na jízdárně poprvé,“ žertovala a celá rudá se škrábala zpátky do sedla.

„Byla to jednoznačně moje chyba,“ omlouval se velkorýse. „Neodhadl jsem to. Tebe by si nikdo se začátečnickem nespletl, to mi věř, Casey Blueová.“

Casey přitáhla otěže. Když se na něho dívala ze sedla, byla si jistější. Také se jí zdálo, že ho už někde viděla. „Moje jméno, jak vidím, znáš. Co kdybys mi prozradil taky to svoje?“

„Omlouvám se. Dneska jsem asi nechal dobrý vychování doma. Jsem Kyle. A jsem hrozně rád, že tě konečně poznávám. Už dlouho jsem se na to těšil.“

Řekl to, jako by celé měsíce nemyslel na nic jiného.

„A proč?“ vyhrkla Casey bezmyšlenkovitě.

Zakřenil se. „A proč ne? Jsi přece nejžádanější mladá jezdčyně v zemi.“

Napráhl k ní ruku a Casey jakýsi šestý smysl radil, že jestli se s ním zaplete, nic dobrého z toho nevzejde. Odrhla se od jeho tmavě modrých očí a zadívala se k bráně. Kde ta paní Smithová je?

Casey však na sobě nedala nic znát. „To asi těžko, ale díky. Ty taky závodíš v military?“

„Díky bohu ne. Na to nemám odvahy. V podstatě se cítím mnohem bezpečněji na pevné zemi. Mám radši všechny kosti pohromadě. Ale trochu učím lidi jezdit.“

A v tom okamžiku jí to došlo. Casey pobídla netrpělivou klisnu, aby se trochu prošla, čímž zároveň skryla svůj úžas. Mohla by mu klidně vrátit kompliment, kdyby řekla: „Už vím, kdo jsi. Jsi ten nejžádanější trenér v Británii.“ Così v jeho sebevědomém postoji jí však napovědělo, že to ví. V říjnu předchozího roku byl, coby dvacetiletý, nejmladším kandidátem navrženým na Zlatou podkovu –

Cenu cvičitele roku, načež mu ji za podivných okolností nepřířkli. Všude mezi koňáky se o tom pak diskutovalo. Vítěz byl totiž blízkým příbuzným jednoho z porotců, takže obecně se mělo za to, že hlasování bylo předem rozhodnuté a Kyle proto ostrouhal.

Zastavila Roxy. „Ty jsi Kyle West?“

A znovu ten lakonický úsměv. „Podle občanky jo.“

„Máš tady s někým hodinu?“

Vykročil směrem k ní a odhodil si blondatou ofinu z čela. Podíval se na ni. „Vlastně jsem doufal, že se tu sejdou s tebou.“

„Se mnou?“

„Ano, rád bych si s tebou promluvil, jestli je to možné.“

Casey byla zvědavá a nedočkavá jako malé dítě, ale nechtěla, aby to na ní poznal. „Žádný problém, pokud ti ovšem nevadí, že si asi tak hodinku počkáš. Jak ti zřejmě došlo, právě se tady s Roxy seznamujeme, ale moje trenérka, paní Smithová, která by tu měla být, tu není.“

Kyle s nimi držel krok a společně vyšli ze dvora. „Jasně. Nevadilo by ti, kdybych se díval, jak trénujete? Ale nechci otravovat.“

„Jen si posluž,“ odpověděla Casey a netušila, že ta tři slova, která bez rozmyslu pronesla, jí změní celý život.

2

Mraky se sice ještě držely nízko, ale vypadalo to na pěkný den. Venkovní aréna na pozadí rozkvetlých luk s ovceci a pětisetletou dubovou alejí, jež dala středisku jméno, to ráno vypadala ještě lákavěji než jindy. A přesto dala Casey přednost vnitřní hale. Nabízela trochu více soukromí.

Jestli se tomu Kyle v duchu divil, nedal to na sobě znát. Aníž by ho vyzvala, sedl si na jednu z řady dřevěných laviček určených při soutěžích pro obecnstvo, a seděl tak tiše a bez hnutí, že byl znovu téměř neviditelný.

Casey jeho přítomnost nejdříve trochu znervózňovala, ale jakmile byla zpátky v sedle, navíc na snaživém koni, brzy na to zapomněla. Jennifer Stewartová nepřeháněla. Roxy byla opravdu velmi talentovaná klisna. Na zadku budou ještě muset zapracovat, ale celkově se pohybovala moc hezky. Když pominula sedláni, jediné, s čím se musela vypořádat, aby zůstala v sedle, bylo pár neškodných hrbáků.

Po chvíli už byla Casey mnohem sebejistější. Těšilo ji, že je tam Kyle a vidí, že umí dobře jezdit a daří se jí s Roxy sladit. Vynahradila si tím tu trapnou scénu na dvoře. Na druhou stranu to byl trochu zvláštní pocit, sedět na koni,

když to nebyl Storm. Roxy nebyla tak silná jako Storm, chyběla jí jeho ladnost i téměř magická schopnost číst jí myšlenky, ale reagovala na její podněty a byla radost na ní jezdit. Slušně zvládla i skoky. Lehce přelétla pár proutěnek, jako by se právě vrátila ze závodů v Hicksteadu. Bylo těžké uvěřit, že má pod sebou totéž zvíře, co ji před chvílí kouslo až do krve.

Kyle se zdržel komentáře. Mírně se naklonil dopředu a vypadal, jako by se trochu mračil. Sledoval její jízdu a na zlatou kšticí mu jako příčný řez dopadal paprsek světla. Párkrát si všimla, že kouká na telefon, ale když projížděla kolem něj, zdálo se, že se soustředí jen na ni.

„Nějaký komentář?“ zavolala Casey, když s Roxy zpomalila do kroku.

„Vedeš si skvěle. Úžasné. Měl bych možná pár věcí, ale jsou to takové drobnosti, že snad ani nestojí za zmínku.“

Casey obešla kolečko. „Jen mi je řekni. Jaké drobnosti?“

„Fakt to nestojí za řeč.“

„V tom případě je lehce napravím. Do toho.“

„Já jen – to s tou nohou děláš vždycky?“

„Co s nohou?“

„Že přenášíš váhu na vnější hranu třmenu, takže se opíráš o vnější stranu nohy?“

Už podruhé ten den se Casey cítila jako naprostý začátečník. „Cože? Ne. Chci říct, myslím, že snad ne. Zdálo se ti, že to dělám?“

Pokrčil rameny. „Možná ti to nepřijde, ale věř mi, je to tak. Pokud neskáčeš, je to téměř nepostřehnutelné, ale u skoků tě to může dost destabilizovat. Což například pro Cottessmoreův skok, který tě čeká v Burghley, není zrovna

ideální.“ Casey tu překážku moc dobře znala. Před rokem si o ní pouštěla televizní záznam. Šlo o největší překážku military na světě, přičemž její rozměry ještě umocňoval příkop za ní, připomínající otevřenou tlamu. Byla tak hrozivá, že mnoho jezdců se jí při procházení tratě den před cross-country raději vyhnulo, aby neztratili nervy, ještě než se do závodu vydají.

„Neboj. To lehce spravíme. Postav se do třmenů a drž balanc. Vidíš, jak tě to přirozeně táhne do středu? A teď to zkus v kroku, klusu a cvalu. No vida, už to vypadá líp. Máš z toho taky ten pocit?“

„Ano,“ připustila Casey. Nechtěla mu říkat, že za celé ty tři roky, co spolupracovala s paní Smithovou, si její trenérka téhle očividně zásadní chyby vůbec nevšimla.

„Zkus s ní přejít oxer a uvidíš, jestli to bude lepší.“

Casey poslechla a pak ještě pokračovala na vertikálu. Ta změna byla neuvěřitelná. Cítila se teď s Roxy v mnohem těsnějším spojení, byla si mnohem jistější. I klisna jako by skoky zvládala lépe.

Kyle zatleskal. „Jsi přirozený talent. Většinu mých svěřenců by trvalo týdny, než by si zvykli na takovou změnu.“

Casey před ním zasalutovala. „Ještě něco? Zmínil jsi *pár* věcí.“

Zasmál se. „Ne ne, to pro dnešek stačí. Stydím se, že jsem vůbec něco říkal. Jsi šampiónka z Badmintonu a Kentucky. Rady ode mě určitě nepotřebuješ. Jsem tvůj skalní fanda.“

Casey si uvědomila, že se červená. „Díky. No, jestli to tu se mnou vydržíš ještě deset minut, můžeme si promluvit, jak jsi chtěl.“

Celá nadšená pobídla Roxy do cvalu. Klisna hladce přeskočila vertikálu a zamířila na oxer. Napřímila uši a znenadání vyrazila kupředu. A v poslední vteřině zabrzdila.

Casey vystřelila ze sedla jako koule z kanónu, ruce i nohy jí vlály. Zahlédla ještě, jak se Kyle pomalu předklonil, a stačila se stočit do klubíčka. Nato dopadla břichem do bláta jako žába, kterou někdo z výšky pustí na zem. Pár minut jen lapala po dechu. Všechno ji bolelo, hlavně žebra a kousance na ruce a na zadku. Ale ze všeho nejvíc cítila ponížení.

Kyle k ní přivedl Roxy a pomohl jí na nohy.

„Dostanu radu?“ zeptala se Casey, když konečně mohla promluvit.

Kyle se zakřenil. „Nikdy nesedej na koně, kterého nejdřív nezvládneš s nohama na zemi.“

Poté, co se postarala o Roxy, která ji milostivě ušetřila dalších zranění, Casey doprovodila Kylea na parkoviště.

„Omlouvám se, že jsi toho musel být svědkem. Hrozně se stydím.“

Zasmál se. „Nebuď hloupá. I ty nejlepší jezdce tu a tam něco nemile překvapí. Slečna Roxy je pěkný kvítko, ale jestli to s ní někdo může někam dotáhnout, pak jsi to ty.“

Casey se zastavila. „Kéž bych to taky viděla tak optimisticky. No a o čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

Sklopil oči a tmavé řasy mu zastínily tváře. „Já... no, teď si říkám, jestli to není šílenost. Víš, jsem tady kvůli tomu, co se teď mezi lidmi povídá.“

„A co se povídá?“

„Mezi koňari se říká, že paní Smithová bude končit. Víím, že je to troufalost, ale říkal jsem si, že by pro mne byla čest, kdyby sis mě vzala za trenéra. Máš letos určitě šanci vyhrát Burghley Horse Trials a já bych ti k tomu rád dopomohl.“

Casey byla jako opářená. „Vlastně ani nevím, co jsem čekala, ale tohle rozhodně ne. Chci říct, že mi tvoje nabídka lichotí, ale všichni jsou úplně vedle. Lidé jí kvůli věku pořád křivdí, ale kdybyste ji znali, tak byste věděli, že i když je jí přes šedesát, je chytřejší, silnější a má mnohem víc elánu než většina mladých...“

Odmlčela se, protože se zpoza rohu právě přikodrcal autobus, který s úpěním brzd hlučně zastavil před střediskem.

„Je zdravá jako řípa a nikdy by ji nenapadlo s tím seknout...“

Ozval se syčivý zvuk a dveře autobusu se otevřely. Z nich vystoupila paní Smithová. Malinko zavravorala, když se dotkla země, klopýtla a téměř upadla. Když se narovnála, tvář měla popelavou a nevypadala ani o den mladší, než byla. Sárí i kalhoty, které byly obvykle bez poskvrnky, měla celé zmačkané a Casey se zdálo, že jak se k nim blížila, šla poněkud nejistým krokem.

„Přeji vám všem dobré ráno,“ zdravila je zvesela. „Moc se omlouvám, Casey, že jdu pozdě. To je ta příšerná hromadná doprava.“

Kyle se otočil, aby odemkl nablýskaný zelený sporták. Výraz v jeho tváři mluvil za vše. „Tak já pojedu, Casey. Nemá cenu, abych tě dál zdržoval.“ Vtiskl jí do dlaně vizitku. „Těšilo mě. A zavolej, kdybys mě potřebovala.“

Casey se mu vyhnula pohledem. „Nebudu, ale stejně díky.“

Snad si to jen vsugerovala, ale když se sklonila, aby paní Smithovou objala, zdála se jí neuvěřitelně křehká.

„Kdo to byl?“ ptala se trenérka, zatímco sportáček elegantně couval ze dvora.

Casey si zacpala uši, aby neslyšela řev motoru vzdalujícího se vozu.

„Nikdo důležitý.“

3

Casey bylo osm, když se rozhodla, že bude jezdit závody všestrannosti. Dokázala si ten okamžik vybavit úplně přesně. Ležela v tu chvíli na pohovce v městském bytě číslo 414 paneláku Redwing Towers ve východním Londýně, kde bydlela se svým otcem. Už asi po tisíci znovu četla oblíbenou knížku o koních a těšila se na vegetariánskou večeři, která voněla ve vzduchu. V rohu pokoje tiše praskala malá televize.

„Pět minut do startu, Case,“ volal na ni otec, což bylo znamení, aby přestala číst a začala prostírat stůl. Casey se ani nepohnula. Věděla, jak ten příběh dopadne a že hříbě nakonec před smrtí zachrání, ale srdce jí stejně bušilo jako o závod.

„Casey Blueová, kdepak jsi?“ zatrylkoval otec.

„Už jdu, tati,“ odpověděla Casey, ale oči měla pořád přilepené ke stránce.

O dvě kapitoly dál knihu neochotně odložila a vyskočila na nohy. V tom okamžiku ji zaujal ještě jiný kůň – tentokrát v televizi. Vypadal úžasně a totéž platilo i o jezdcí. Uháněli po cestě lemované diváky a byli dokonalým ztě-

lesněním síly a elegance. Vtom se objevila obrovská prou-
tená překážka. Kůň ji překonal jako nic.

Casey si zase sedla.

Roland Blue obešel se dvěma porcemi lasagni kuchyň-
skou lavici a už už měl na jazyku další výtku. Když však
zjistil, co ji tak zaujalo, spolkl ji. Casey zemřela matka,
když jí byly teprve dva roky, a od té chvíle to byli právě
koně – ať už v knížkách, v televizi nebo policejní koně na
ulici či zubožené herky a poníci za plotem jezdecké ško-
ly – kteří jí přinášeli největší útěchu. Pokud šlo o Rolan-
da, snažil se ji v tom podporovat. Natáhl se pro příbor
a pár ubrousků a posadil se vedle ní.

„Copak to sledujeme? Ach tak, největší okamžiky z his-
torie Badminton Horse Trials. Moc o těch závodech ne-
vím, ale prý patří k nejtěžším sportovním kláním na svě-
tě. Zčásti také kvůli pověstným překážkám. Tady zrovna
jedna je! On tu šílenost fakt skočil? Bože můj, když škrtli
o to břevno, byl jsem přesvědčený, že si zlomí vaz.“

„To já taky,“ špitla Casey.

„Jo, ale jestli tomu dobře rozumím, nejtěžší na celém
Badmintonu je najít takového koně a jezdce, kteří by byli
všestranní. Je to totiž kombinace drezury, což je takový
koňský balet, cross-country a parkuru.“

„Tyjo. To by člověk musel mít pegase.“

„To máš pravdu.“

Vtom, jako by jí chtěli dokázat, že má pravdu, kůň
s jezdce přelétli vysoké hrazení, za nímž následoval se-
skok z umělého srázu. Díky umístění kamery se ten skok
zdál téměř sebevražedný. Dvojice se snášela k zemi jako
při volném pádu.

„Můj ty světe,“ vydechl Roland Blue.

Nicméně kůň nejenže skok přežil, ale navíc přitom vypadal famózně: kopyta pěkně srovnaná a uši vzpřímené. Rozmarně si ještě švihl ocasem a vyrazil dál. Jeho jezdce (Casey později zjistila, že je to Lucinda Greenová, jež si právě jela pro jedno ze svých šesti badmintonských vítězství), ho nadšeně poplácávala po krku, úsměv od ucha k uchu.

Casey z toho byla tak unesená, že jí pár minut trvalo, než byla schopná promluvit. Ovšem udělala to se sebejistotou osmileté holky, která zatím nemusela čelit tvrdé realitě života bez peněz či vlivných známých.

„Jednoho dne budu jako ona.“

Teď, o deset let později, ten den přišel. Seděla právě u svého laptopu v Peach Tree Cottage, procházela maily od fanoušků a v duchu se sama sebe ptala, zda by si bývala zvolila jinou práci a kariéru, kdyby věděla, co všechno bude muset překonat. Možná přeci jen měla zkusit nějakou uměleckou školu nebo veterinu.

Ale ještě než nad tím začala pořádně uvažovat, upoutala její pozornost stará fotografie přilepená na lednici. Byla na ní ona, když jí bylo třináct – v rajtkách ze sekáče a v triku jezdecké školy Hope Lane. Musela se při té vzpomínce usmát. Připomnělo jí to také, jak koně zbožňovala, ještě než začala coby dobrovolnice pomáhat v jízdárně, a že jsou pro ni vším. Poté, co spolu s otcem zachránili vyhublého a na smrt vyděšeného Storma před porážkou u rezníka, byl její osud zpečetěn. Od toho okamžiku věděla, že středobodem jejího života bude tenhle milovaný bělouš se stříbřitou srstí.

Tři roky poté měla Casey vše, o čem kdy snila, dokonce víc. Zvítězila ve dvou světově proslulých jezdeckých šampionátech a během půl roku vyměnila bídu s nouzí za relativní blahobyť. Když spolu se Stormem a paní Smithovou začali objíždět soutěže, měli jen starou omlácenou dodávku, ve které její majitel obvykle převážel tři huňaté osly. Casey jezdila v rajtkách a saku ze second-handu a Storm se musel vypořádat s nepohodlnou výstrojí zapůjčenou z jízdárny v Hopless Lane.

Poslední dobou jí poštou pravidelně přicházely balíky s oblečením zataveným v plastových pytlících, jezdeckými botami zářícími novotou nebo s tím nejlepším žrádlem a výstrojí pro koně od štědrých sponzorů. Zrovna ráno jí přišel email od nějaké společnosti, která jí chtěla darovat luxusní dodávku, na které by dokonce měla vlastní jméno. Casey si obvykle půjčovala funkční, nicméně dost obyčejný vozík na koně z White Oaks, takže měla z nabídky obrovskou radost. Aniž by se poradila s paní Smithovou (jež byla neoficiálně její manažerkou a trenérkou v jedné osobě), hned odklikla mail s odpovědí: „Ano! Ano! Ano! Díky! Díky! Díky moc!“

Takže život byl pohádka, samozřejmě také proto, že krom těchto úspěchů měla i kluka, který ji miloval, úžasný domov v Peach Tree Cottage a skvělé podmínky pro trénink.

Jenže kdesi hluboko uvnitř stejně nebyla šťastná.

Něco bylo špatně. Něco ji štvalo. Casey měla v Peach Tree vždycky nejradši kuchyň, protože byla útulná a příjemně voněla po jablkovém koláči, ale to odpoledne jí připadala zvláště ponurá a chladná. Casey přemítala, zda

je to kvůli Kylemu, který ji tak znervóznil, až ji vyvedl z míry, anebo to má úplně jiný důvod. Tak či onak ji to štvalo.

Mrkla na obrazovku svého laptopu. 181 nezodpovězených mailů. Většina z nich od fanoušků, které nadchla svými úspěchy. Některé jí tak pochlebovaly, až se musela červenat. Zbytek byly většinou nabídky potenciálních sponzorů nebo novinářů. To všechno byly dobré zprávy a důvody k radosti, tak proč se cítila pod psa?

Casey zaklapla počítač a odstrčila židli. Zamkla dveře a vyrazila do polí. Bylo to kvůli Kylemu. Kdyby ji nezaskočil tou svou domněnkou, že se paní Smithová chystá do důchodu, byla by stejně zasněně spokojená, jako když se ráno vzbudila.

Jakmile pak její trenérka položila tašku a dopila povzbuzující šálek čaje, zeptala se jí Casey bez okolků, zda se chystá ze zdravotních důvodů skončit. Jak se dalo čekat, paní Smithová se jen zasmála.

„Má milá, tak asi budu muset změnit celoživotní zvyky a začnu se malovat. Očividně vypadám hůř, než jsem si myslela.“

Na to neměla Casey náladu. „Nemůžete jednou mluvit vážně? Během posledních měsíců vás docela často bolela hlava nebo jste byla unavená a tak. Navíc v Kentucky to pár dní taky vypadalo, že vám je dost mizerně.“

Paní Smithová na ni nevěřičně zírala. „Děláš si legraci? V Kentucky bylo na padnutí. Saharská poušť by proti tomu byla oáza. A k tomu nám vyhrožovali ti vyděrači. Snad uznáš, že z toho by nebylo dobře nikomu. A pokud jde o únavu, *ty* jsi po Kentucky odpočívala. Já ne. Jen co

jsem vylezla z letadla, čekala mě práce. Poslední dva týdny jsem uzavírala sponzorské smlouvy, komunikovala s médii a zařizovala ti věci kolem náhradního koně. Dovol, abych tě upozornila, že je mi třiašedesát. Na svůj věk jsem ve formě, ale superman nejsem.“

Měla pravdu, ale Casey to nechtěla jen tak zamluvit.

„Znamená to, že uvažujete o důchodu?“

„A ty chceš, abych uvažovala? O tom se tady celou dobu bavíme? Myslíš si, že už jsem za zenitem a chce to změnu?“

„Nebudte směšná,“ bránila se Casey. „To je ta největší hloupost, co jsem kdy slyšela. Jen mám starost, abyste to s tou prací nepřehnala, nic víc. Vy, táta a Peter jste pro mě ti nejdůležitější na světě. A vaše zdraví je důležitější než jakákoli soutěž, třeba i Burghley. Jen mi prosím slibte, že budete upřímná a řeknete mi, kdybyste se na to necítila. Slibte mi, že mi řeknete, kdyby se cokoli dělo.“

Paní Smithová ji objala. „Moje milá, ty a Storm pro mne znamenáte celý svět. Nádherný svět. Dávám ti svoje slovo, že kdyby toho na mě bylo moc, řeknu ti to. Do důchodu se ale nechystám, to tě můžu ujistit, takže slibuju, že v září se budu v Burghley koukat, jak vyhraješ. Tak a teď mi pověz o Lady Roxanne. Jak to ráno šlo?“

Storm stál u branky svého výběhu a netrpělivě čekal na večeri. Když spatřil svoji paničku, radostně zařehotal. Casey ho vedla přes dvůr a snažila se nemyslet na to, že ačkoli ji paní Smithová ujišťovala o svém zdraví, zmizela odpoledne na několik hodin ve svém pokoji. Tvrdila sice, že si chce něco zjišťovat o nových technikách, které by jim

v nastávajících týdnech mohly pomoci, nicméně když šla Casey kolem, bylo za dveřmi naprosté ticho, z čehož usoudila, že její trenérka spí.

Před očima najednou viděla Kyleho pěkný, mladý obličej. Měl charisma a vyzařoval energii, která dost ostře kontrastovala s obrázkem paní Smithové, jež se to ráno nemotorně štrachala z autobusu. Kyle nepotřeboval zjišťovat nic o nových technikách. Bylo jasné, že navzdory věku měl všechny znalosti o ježdění v malíčku. Když jí poradil, jak na Roxy, zafungovalo to báječně. Navíc se teď, když si tak vylepšila posez, nemohla dočkat, až zase vyskočí na Storma. Šlo o drobnosti, ale měla pocit, že zvláště pokud šlo o infarktové překážky v Burghley, mohly mít klíčový význam.

O nečekané lekci s Kylem (natož o tom, že se ji pokusil k sobě přetáhnout) se paní Smithové nezmínila. Proč taky? Paní Smithová nebyla jen její trenérkou, ale také nejlepší přítelkyní. Bylo nemyslitelné, aby na Casey dohlížel někdo jiný. Tvořily tým.

Storm do ní jemně žďuchl. Casey zamrkala. Vedla ho do stáje jako automat a místo, aby se o něho postarala, civěla dlouhé minuty do prázdna. Objala ho a hned se jí zlepšila nálada. Storm si jí cenil – na rozdíl od Roxy.

Dala mu pusu na sametově hebký nos. „No dobře, dobře, nedočkavče. Bude se servírovat gurmánská večeře.“

Když odcházela pro krmení, usmívala se.

Zahnula za roh a všimla si Roxy, která jí z boxu poněkud povýšeně sledovala. Casey se zastavila a chtěla ji pohladit, ale klisna sklopila uši a stáhla se. Casey zamrzl úsměv na rtech.

„Promiňte, jste Casey Blueová?“

Casey se otočila a spatřila pár malých, culíkatých holek v ušmudlaných rajtkách. Ta větší k ní natáhla ruku se třpytivým růžovým bločkem.

„Mohla byste se mi prosím podepsat?“ zeptala se stydlivě.

Casey si utřela ruce do riflí. „Jistěže můžu.“ Vzala si nabízené pero a zeptala se: „Jak se jmenujete?“

Zatímco jim psala věnování, dívky se rozhovořily.

„Jsme vaše největší fanky!“

„Chceme vyhrát Badminton, než nám bude osmnáct – jako vy!“

„A taky military v Kentucky a Burghley! Chceme je vyhrát všechny!“

„Budeme vyhrávat na střídačku!“

„Podle nás je Storm ten nejúžasnější kůň všech dob. A ta jeho barva – vypadá jako blesk.“

Casey nemohla potlačit úsměv. „To jste řekly moc pěkně. Taky si to myslím. Je opravdu krásný na pohled, ale ještě důležitější je, jakou má povahu – v tom je jedinečný.“

„Poradila byste nám něco ohledně ježdění?“

„Dám vám dvě rady. Za první, milujte svého koně a vždycky dělejte to, co je pro něj nejlepší. Za druhé, nikdy se nevzdávejte svých snů.“

Děvčátka, celá nadšená, odběhla a Casey si vzpomněla na rozhovor s Petrem předešlý týden. Popisovala mu tehdy okamžik, kdy se jako osmiletá holka zblázněná do koní zamilovala do soutěží military.

„A splnila se ti tvoje očekávání?“ zeptal se jí Peter. „Chci tím říct, jestli, když jsi dělala dobrovolnici v Hope-

less Lane a snažila se trénovat Storma, představovala sis tohle? Že budeš jednou z nejúspěšnějších jezdkyň a budeš si užívat svůj úspěch a slávu?“

„No jistě,“ odpověděla se smíchem Casey. „Co je to vlastně za otázku? Jistěže jsem tohle chtěla. A pořád to chci. Kdo by nechtěl? Jsem ta nejšťastnější holka pod sluncem.“

Vracela se ke Stormovi do boxu, v každé ruce kbelík, a znovu si opakovala, že přesně to je – nejšťastnější holka pod sluncem.

Nebo ne?

4

Casey předpokládala, že Roxy se časem určitě změní, ale mýlila se. Na první pohled byla klisna výhra. Měla skvělý původ, výborně vypadala a elegantně se pohybovala. Když měla tu správnou náladu, dokázala s přehledem přejít tréninkové cross-country ve White Oaks, dokázala oslnit v drezuře a čistě zvládnout parkur.

Jenže mělo to háček. Všechno to dělala jen za předpokladu, že sama chtěla. V opačném případě si ani nepřejte vědět, co Casey prováděla. Po deseti dnech tréninku byla Casey od hlavy k patě fialová. Šestkrát z ní spadla, třikrát ji kobyla kousla, šlápla jí na obě nohy a opakoval se i incident s natlačením na zeď. Ve stáji se o jejích zraněních začalo už i žertovat.

„Proč si k Roxy do boxu nepřipravíš lékárníčku a hotovo?“ utahovala si z ní Morag. „Víš, takhle zřízení nejsou snad ani kaskadéři v bondovkách.“

Renata, jedna z pomocnic ve stáji proslulá svou neohrabaností, si nebrala servítky. „Vidíte se asi s paní Smithovou jako ty zaříkávačky koní. Ale na Lady Roxanne ty vaše metody neplatí, co? Zdá se, že vás nesnáší. Možná

bys měla zavolat Kylemu Westovi. O koních a ježdění prý nikdo neví víc než on. Navíc je naprosto *božskej*.“

Začala se ovívat, jako by ji už jen ta představa rozpa-
lovala.

Casey si jí nevšímala. Nikdy jí neprominula, že tehdy v zimě dovolila dvěma cizím lidem, aby si odvezli Storma. Měli sice dokumenty a nebyla to tak docela Renatina chyba, ale Casey jí to prostě nemohla zapomenout.

Nicméně její neúspěchy s Roxy byly k vzteku a stejně tak přístup její trenérky, která se tím vším náramně bavila. Z nějakého důvodu paní Smithovou prostě pobavilo, jak je kobyla vždycky převezla. Přitom se nevzpínala ani nejančila, aby Casey shodila. V pětadevadesáti procentech případů se chovala naprosto způsobně, téměř vzorně.

Znepokojivé ovšem bylo to, že v tom jejím chování bylo něco prohnaného. Skočila třeba sedm skoků za sebou se vzpřímenýma ušima a nádherně cválala a najednou, na osmém skoku, se na místě zastavila. Casey vylétla do vzduchu a častokrát přelétla překážku sama. Dělo se to naprosto bez varování a nečekaně.

Další Roxyin oblíbený kousek byl počkat si, až se Casey uvolní v sedle, povolí otěže a zamíří zpátky na dvůr. V té chvíli se čehosi imaginárního lekla a uskočila do strany způsobem, který Casey nedával absolutně žádnou šanci setrvat v sedle. Následovala scéna jako z animovaného filmu, kdy Casey na okamžik letěla vzduchem a pak se rozplácla na zemi.

Když potom viděla, jak se paní Smithová skoro válí smíchy, bolelo ji to o to víc. „Promiň,“ vyprskla trenérka, když se to stalo už třetí den za sebou. Casey se zrov-

na vracela z vcelku úspěšného tréninku na cross-country.
„Já prostě... prostě...“

„Co?“ dožadovala se odpovědi Casey, zatímco se škrábala zpátky na nohy. Bolest, která jí vystřelovala z kostrče, jí přitom vháněla slzy do očí. Roxy se pásla opodál jakoby nic.

Paní Smithová zvažovala. „Promiň. Jen jsem už celé roky nepotkala tak inteligentní zvíře. Ona si s námi hraje. Řekla bych, že kdysi ji někdo bil nebo ubližoval – zřejmě ne Jennifer Stewartová, ta na to určitě nevypadá, ale asi někdo před ní. Možná někdo z ošetřovatelů ve stáji. Jsem si naprosto jistá, že se zkrátka musela ocitnout v situaci, kdy byla bezmocná. A zjistila, že jediná možnost, jak se pomstít, je využít svého důvtipu, aby mohla lidem ublížit.“

„Ale copak nechápe, že my takové nejsme?“ mračila se Casey. „Vždyť od chvíle, kdy přijela, jsem se mohla přetrhnout, abych se k ní chovala hezky, i když ona je někdy naprostý psycho. A co za to mám? Shodí mě, pokouše, pokope a pošlape. Ať už si prošla čímkoli, určitě to nebylo nic ve srovnání s tím, jak ublížili Stormovi – a ten přitom od začátku věděl, že ho máme rády a děláme pro něj to nejlepší.“

„Tak popořádku: Storm není Roxy. Srovnávat je nikam nepovede.“

„Dobře, ale...“

„Za druhé, musíš vědět, že Roxy tě zkouší. A ty si v té zkoušce nesmíš dovolit neobstát. Není na to žádný tajný recept, ale existuje zkratka – laskavost. Bez ohledu na to, co po tobě bude chtít nebo kolikrát tě shodí, musíš na to reagovat jemně a s láskou. Neznamená to, že se sebou

necháš orat a vláčet. Jste tým a ona musí pochopit, jakou v něm hraje roli.“

„Fajn, tak mi povězte, jak to mám udělat. Naučte mě, jak ji mám zvládnout.“

„To nemůžu. Je to *tvůj* úkol. Můžu ti poradit nějaké techniky, ale pod kůži se Roxy musíš dostat sama. Zkus si představit, že je něco jako Rubikova kostka. Musíš ji skládat postupně. Mnoho jezdců u těchto typů koní udělá chybu a ztratí trpělivost, tlačí pak na pilu. Pokud tohle zkusíš na Roxy, začne peklo. Jestli jí budeš chtít ukázat, kdo je tu pánem, bude to tisíckrát horší. K ní vede jediná cesta a tou je laskavý přístup, nic jiného.“

Casey si oprášila rajtky. „To je všechno moc pěkný, ale za pár dní máme soutěžit v Salperton Horse Trials. Jestli tu Roxyinu Rubikovu kostku do té doby nesložím, skončíme poslední. Vemte si dnešek. Splasila se úplně bezdůvodně. Kdyby se opravdu lekla, pochopím to, ale je naprosto v pohodě. Je to pro ni jen hra.“

Zarazila se. „Co je? Co se děje?“

Tvář její trenérky, obvykle celá rozzářená, najednou zesinala. Chytla se za bok.

Casey pustila otěže a vyrazila k ní. „Angeliko, děsíte mě. Mluvte. Co se děje? Je vám špatně?“

Paní Smithová se pomalu narovнала a odmítla nabízenou pomoc. Usmála se. „Omlouvám se. Ten sendvič, co jsme měly k obědu, mi neudělal dobře. Možná byl ten sýr už prošlý.“

„To vám nevěřím. Jste nemocná, nebo ne? Buď mi něco tajíte, anebo vás okamžitě vezmu k doktorovi na nějaké testy.“

Paní Smithové se do tváří vrátila barva. „Proboha, Casey, ty máš někdy horší řeči než stará babka jako já. Přestaň vyvádět. Nebudu otravovat doktory jen proto, že se mi udělalo trošku špatně. Přinejhorším to bude chřipka.“

Sebrala Roxyiny otěže a podala je Casey. „Být tebou, neztrácím čas nějakými domnělými nemocemi a radši se budu soustředit na Roxy. To je pro tebe skutečná výzva.“

Casey se odbelhala na dvůr a třela si bolestivá místa s novými modřinami. Zároveň si nemohla nevšimnout, jak má Roxy vzpřímené uši a spokojeně si vykračuje. Klisna vždycky jako by pookřála, když se jí podařilo její novou jezdkyni shodit. Casey věděla, že má paní Smithová pravdu. Jediný způsob, jak Roxy změnit, byl zůstat trpělivá a neustále se pokoušet navázat s ní kontakt. I tak by však od své trenérky, kterou si platila, uvítala nějakou radu. Kyle West s ní ve White Oaks strávil celkem čtyřicet minut, přitom jí dal hned několik dobrých rad.

A zadarmo.

„Věř tomu, nebo ne, ale dělám, co můžu,“ říkala Casey Roxy, když jí sundávala sedlo. Dej mi šanci a já ti dokážu, že mi můžeš věřit.“

Sáhla si do kapsy pro balíček větrových bonbonů. Klisna dlouho váhala, ale nakonec si je z Caseyiny dlaně jemně vzala. Nosem se přitom dotkla dívčiny ruky. Stály vedle sebe a jako by se uzavřely do zvláštní bubliny. V tom okamžiku nebylo pro Casey těžké vidět, že za maskou sebejistoty Roxy jen skrývá svou zranitelnost. Zalil ji soucit.

„Nemusíš se bát, malá. Dobře se o tebe postarám, slibuju.“ Poškrábala Roxy za ušima. Klisna poprvé neucukla a neodtáhla se.

„Vidělaš někde Morag, Casey?“ zahřměla Renata a natáhla se k nim přes mříže do boxu. Jako obvykle se jí při tom podařilo převrhnout kbelík. „Potřebuje s ní mluvit veterinář kvůli té objednávce na odčervení, ale nikde ji nemůžu najít.“

Roxy sklopila uši a couvla, jako by dostala ránu.

Casey se na Renatu zamračila. „Docela by mi pomohlo, kdybys mi koně neděsila k smrti.“

Dívka se rozesmála. „Aha, tak už je to *tvůj* kuň, co? Já myslela, že ji máš pronajatou. Ale oboustranný to asi nebude. Podle mýho jsi jí do oka nepadla. Nechápu vůbec proč. No nic, jestli uvidíš Morag, řekni jí, že ji sháním.“

Jakmile její kroky utichly, snažila se Casey nalákat Roxy zpět na další bonbony, ale ten zvláštní okamžik pominul a zase jako by stály na opačných stranách bariéry. Ne snad úplně jako nepřátelé, ale stěží jako spojenci.

Casey myslela na soutěž v Salperton Parku za necelé tři dny a sevřel se jí žaludek. Ještě před nedávnem by tam mohla jet a nikdo by si jí nevšiml. Teď se zrak celého světa military upíral k ní. Zabírali ji v televizi. Dohadovali se o ní sponzoři. Fanoušci od ní očekávali zázraky. Už si nemohla dovolit luxus neúspěchu.

5

Casey rozhodně nebyla příznivcem budíčku ve tři ráno, jenž byl nedílnou součástí světa soutěží všestrannosti, takže když se zíváním opouštěla svou ložnici, mračila se a remcala. Jakmile se však opláchla ledovou vodou a dala si velký hrnek silné kávy, ožila. Ať přišlo nebo svítlo slunce, připravit koně na závody bylo jednou z jejích největších radostí.

Paní Smithová bývala šampionkou v drezuře, což byla výhoda. Uběhlo sice několik desítek let od doby, kdy bodovala v evropských soutěžích, nicméně během doby, kdy spolupracovala s Casey, jí neustále vštěpovala, jak je důležité přebírat rady od nejlepších ošetřovatelů. Casey tak svou rutinní přípravu na soutěž vnímala zčásti jako vojenskou operaci a zčásti jako umění. A zčásti také jako vědu, neboť – jak často poznamenávala paní Smithová – kůň, který není v dobré kondici, nemůže mávnutím kouzelného proutku najednou vypadat skvěle. Dobrá strava byla pro vzhled stěžejní.

Na koně, který na sebe jinak téměř nenechal sáhnout, se Roxy nechala kupodivu ochotně zkrášlovat. Proti hře-

belcování a česání neměla na rozdíl od sedlání a uždění námitky, dokonce se jí to snad líbilo, takže Casey zvládla odškrtat svůj mnohopoložkový seznam jen za cenu malého štípnutí do ramene.

Ráda vždycky začínala den touhle rutinou. Ze všeho nejdřív omotala klisně ocas do vlhkého hadru a přejela jí celou hřebílkem. Pak jí srst uhladila měkkým ručníkem, aby odstranila všechny nečistoty. Měkkým kartáčem přejela Roxy hlavu, nohy a tělo a pak jí zastříhla vousky na nose a pod bradou. Na jemnou kůzičku kolem nosu a očí jí paní Smithová poradila vzít dětský olejíček. Jemnou prachovkou klisnu ještě celou přejela, takže se jí hnědozlaté boky krásně leskly.

Venku na dvoře bylo ticho, hvězdy se schovávaly za závojem nočních mraků. Casey opatrně přistoupila k ocasu, aby zase nedostala kopanec. Jakmile sundala vlhký hadr, začala prsty rozplétat zacuchané černé žíně, hřeben nepoužívala.

„Není nic horšího než kůň s vypelichaným ocasem,“ říkala vždycky paní Smithová. „Pokaždé, když jim ocas češeš hřebenem a vytrháš jim nějaké žíně, je to ještě horší.“

Zaplétání žíní bylo samo o sobě umění a paní Smithová trvala na tom, že se to Casey musí naučit. Nakonec to zvládla, ale předcházela tomu spousta pokusů a omylů. Teď nikdy nikam nejela bez sbalených pomůcek, jež obsahovaly hnědé, šedé a rezavé gumičky, voskovanou nit, velké jehly s tupým hrotem, nůžky a malý kovový hřeben, páradlo, vlasový gel a sprej.

Jakmile doplekla poslední copánek ke spokojenosti své trenérky, obrátila Casey pozornost ke koňským nohám –

nejdřív je zvedla, umyla, vykartáčovala a pak namazala chodidlo a stěnu každého kopyta. Nakonec vyčistila a usušila spěnkové klouby a spěnky, místo náchylné k různým ranám či podlomům. Někteří ošetřovatelé nakonec koně ještě přestříkli sprejem na mouchy nebo kondicionérem, ale Casey s paní Smithovou se pečlivě vyhýbaly všemu, co by mohlo zabránit pocení. Podle nich bylo pocení pro každého koně přirozeným způsobem ochlazování.

Za hodinu už se Roxy leskla jako výstavní kus. Casey zbývalo pouze sbalit všechno potřebné do jeepu, který si půjčovaly od Morag. Za starým autem paní Smithové už se přívěs s koněm táhnout nedal. Do kufru tedy nanosila oblečení na parkur a drezuru – saka, tři páry bot a rajtek, dva klobouky a čtyři košile. Pak sedla, uzdy, dečky, bandáže a vosk. Druhý, prázdný box v přívěsu se hodil na uskladnění krmení, sena a balené vody.

Paní Smithová si významně poklepávala na hodinky, zatímco Casey se škrábala pro tlumok. Byla to větší taška, kterou si paní Smithová brala s sebou, když Casey jezdila na opracovišti – pro případ nouze. Dnes do ní sbalila háček na kopyta, kartáč, větrové bonbony, věci do deště, ručník, láhev s vodou, pár hadříků a malý kelímek vazelíny, se kterou paní Smithová těsně před startem leštila kovové části uzdečky, aby se pěkně leskly.

Aby mohla Casey během dne doplňovat energii, trvala paní Smithová na tom, že vezmou i cestovní ledničku s proteinovými nápoji, skleničkou domácího medu a ovesnými tyčinkami a k tomu krabičku s obědem, v níž byl salát z lněného semínka, rukoly, avokáda, rajčat a sýru feta. Ve zvláštní krabičce měly ještě sendviče z žitného chleba

s medem a křupavým arašídovým máslem, které si člověk mohl dát coby energetickou bombu kdykoli.

Trvalo ještě půl hodiny, než byly hotové. Casey byla napjatá a nervózní vzrušením – poprvé měla Roxy dovést do přívěsu. Klisna napochodovala do boxu bez mrknutí oka.

„Jste si jistá, že máme toho správného koně?“ zeptala se Casey a naskočila do jeepu. „Ne že bych si chtěla stěžovat, to vůbec ne.“

Paní Smithová pokrčila rameny. „Je chytrá. Možná si, stejně jako my, užívá ty adrenalinové přípravy před soutěží.“

Za pár minut už mířily do Salperton Parku v Cheltenhamu, v hrabství Gloucestershire. Když vyjízděly ze dvora, zahlédla Casey Storma, který se vykláněl ze svého boxu a nejspíše stríhal ušima. Teprve v tom okamžiku si uvědomila, že je možná pěkně rozčilený, že jede na závody bez něho. Sice mu ráno popřála dobré jitro, když ho paní Smithová čistila, ale teď litovala, že mu nevěnovala víc času.

Zamrkala, aby zahнала slzy. Bez svého koně se cítila tak trochu ztracená. Byl pro ni něco jako záchranná vesta. Když se jí v závodě dařilo, bylo to většinou vždycky zásluhou jeho odvahy, talentu a téměř mystickému spojení mezi nimi dvěma. Závodit na Roxy pro ni sice byla výzva, na kterou se těšila, nicméně se nemohla zbavit pocitu, že míří do nebezpečím opředěného neznáma.

Jakmile vyjely do otevřené krajiny, Casey se zklidnila. Rozednilo se a na obloze se objevily růžové závoje mraků. Zatímco paní Smithová řídila, dala si kafe a napůl ucha

poslouchala country z cédéčka. Obvykle si během cesty v hlavě opakovala rozvrh nadcházejícího dne, dnes se jí však myšlenky neustále stáčely k předešlému večeru, kdy za nimi Peter přišel do Peach Tree Cottage povečeřet.

Začalo to dobře. Paní Smithová uvařila výborné kari s kokosovým mlékem a Casey se celkem povedl drobenkový koláč s rebarborou. Paní Smithová se později omluvila a šla si lehnout, zatímco Casey s Petrem se přesunuli na pohovku. Ani nevěděli jak a začali se líbat.

Teplota v místnosti stoupala a nebylo to jen díky průvanu teplého vzduchu, který dovnitř proudil otevřenými okny. Casey vsunula ruce Petrovi pod košili. Přejížděla mu prsty po svalnatých zádech a říkala si, jak bezpečně se cítí v jeho náručí a jak moc ho miluje. V tom jí zapípal telefon.

„Neber to,“ zamumlal Peter a sklonil se, aby ji znovu políbil.

Casey se mu však vykroutila z objetí. „Musím. Co když je to naléhavé? Mohl by to být někdo ze Salpertonu a psát, že se závod odkládá.“

„To by se tam přes noc musel přehnat monzun, jinak těžko,“ ušklíbl se Peter a začal si upravovat košili. „Před pár dny propadali panice, protože tam týden nepršelo a zem byla tvrdá jako beton.“

Casey se natáhla pro telefon a na displeji se objevila zpráva:

Myslím na tebe. KW

Málem upustila telefon.

„Tajný ctitel?“ dobíral si ji Peter.

Casey se najednou cítila stejně provinile, jako když se

jí Kyle West tehdy na dvoře náhodou dotkl. „To určitě.“ Vyskočila na nohy. „Co takhle hrnek horký čokolády?“

Zasmál se. „Tak teď jsem tedy vážně zvědavý. Kdo ti píše v deset večer?“

„A není to jedno? Ty mi nevěříš?“

„Jasně, že věřím.“

„Tak to je fajn, protože já tobě taky.“ Ruku v ruce spolu zamířili do kuchyně. „Ale když to musíš vědět, byl to Kyle West. Víš, ten trenér.“

Peter se od ní jakoby nic odtáhl. „To tedy vím. Má slušnou reputaci – a nejde přitom jen o jeho talent nebo o koně. Netušil jsem, že ho znáš.“

„Neznám. Teda před pár týdny měl tady ve White Oaks nějaké vyřizování a při tom za mnou zašel a ptal se, jestli bych ho nechtěla jako trenéra. Byl to rozhovor na dvě minutky.“

„On tu byl a ty ses ani nezmínila?“

„Nezmínila, protože to nebylo důležité. O co jde? A stejně, řekla jsem mu, že jediný trenér, kterého chci a potřebuju, je paní Smithová. Nevím, proč se mi zas ozval. Asi není zvyklý od lidí slýchat ne.“

„To asi ne.“

Peter už se k tomu pak nevrátil, ale Casey se zdálo, že když ji líbal na dobrou noc, přitáhl si ji k sobě těsněji než obvykle. Když stoupala po schodech do ložnice, srdce jí poskakovalo radostí. Milovat a být milována, to byl ten nejúžasnější pocit na světě.

Jenže když usnula, tvář, kterou před sebou viděla, patřila Kylemu. To jeho modré oči ji hypnotizovaly, jeho blondatá hlava se skláněla, aby ji políbila.

Vzbudila se brzy po rozbřesku celá zpcená a s absurdním pocitem viny. Neodhalovaly náhodou sny člověku jeho skryté touhy?

To ovšem rozhodně nemohla být pravda, protože ji Kyle v žádném případě nepřitahoval – ani profesionálně, ani jinak. Je pravda, že při návštěvě White Oaks ji zaujal, a nemohla popřít, že je přitažlivý, ale ta textovka ji odradila. Nemohla uvěřit, jak je ten chlap arogantní.

Závan studeného větru a smrad z výfuků ji katapultovaly do přítomnosti. Paní Smithová zajela k pumpě a zaparkovala na parkovišti, aby se nasnídaly.

Když Casey zkontrolovala Roxy a nasedla zpátky do jeepu, paní Smithová už v krabičce míchala ovesnou kaši. Navrch dala jogurt a trochu skořice, načež s tázavým pohledem podala misku Casey. „Od rána jsi myšlenkami kilometry daleko. Jako bych jela sama. O čem přemýšlíš? Je s Petrem všechno v pořádku?“

Casey si otevřela skleničku s bio-jogurtem a nalila si ho na kaši. „Peter je skvělý. Mám toho jen hodně, to je všechno.“

„Ale teď bys neměla myslet na nic jiného než na raní drezuru.“

„Právě o tom přemýšlím. Teda kromě jiného. Jo a zapomněla jsem vám říct, že ta firma, co vyrábí přívěsy na koně pro špičkové jezdce, Equi-Flow, nám chce jeden nabídnout zadarmo. To je super. Je v něm místo pro čtyři koně a luxusní zázemí. Má dokonce sprchu a záchod, a když se otevře bok, má člověk koutek pro sebe a k tomu dvojlůžko a pohovku na přespání. K tomu ještě asi šest skříněk na postroje a krmení. Je to fakt bomba.“

„To by byla, kdyby to bylo tak jednoduché,“ usadila ji suše paní Smithová.

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím, že zadarmo dneska nic není. Každému sponzorovi, kterého přijmeš, se zavazuješ věnovat jistý čas. A za chvíli zjistíš, že vlastně už ani nemáš čas na to, co tě k nim původně přivedlo.“

„Tak to není,“ bránila se Casey. „Nic ode mne nechtějí. Samozřejmě bych Equi-Flow zmínila, kdybych dělala rozhovor s novináři nebo do časopisu, ale v zásadě po mně nechtějí nic víc, než aby vítězka Badmintonu a Kentucky jezdila s jejich dodávkou.“

„Ale ty s ní jezdit nebudeš. *My* s ní jezdit nebudeme. Lidi z Equi-Flow mě kontaktovali potom, co jsi vyhrála Badminton, a já jejich nabídku s díky odmítla. Tedy upřímně, je to celkem drzost, kontaktovat tě za mými zády.“

Casey nemohla věřit svým uším. „Zbláznila jste se? Samozřejmě že tu dodávku vezmeme. Proč bychom měly odmítnout luxusní přívěs, když si díky tomu už nebudeme muset půjčovat přívěs od Morag? Víte, jak je celý rozviklaný.“

„Ale na Badminton ti byl dobrý dost,“ připomněla jí paní Smithová. „Ať se ti to líbí, nebo ne, budeme si ho půjčovat dál, protože tím se nikomu k ničemu nezavazujeme a protože závody v Burghley jsou už za necelé čtyři měsíce. Pokud se ti tam bude dařit, budeš si moct koupit nějakou slušnou dodávku sama – a takovou, která z tebe neudělá otroka nějaké firmy.“

Dlouho se na sebe beze slova dívaly.

„Nechci čekat až do Burghley,“ trvala tvrdošíjně na svém Casey. „Když někdo přijde s nabídkou, díky které budou mít Storm nebo Roxy větší pohodlí a já o starost míň, proč bych ji odmítala? A stejně už je to jedno. Napsala jsem jim, že ji chceme.“

Paní Smithová zuřila. „No, já jsem tvoje manažerka, takže jim zopakuju, že tu dodávku rozhodně nechceme – jen budu tentokrát důraznější.“

„To si zkuste,“ začala křičet Casey. „Nemáte právo mi diktovat, co mám nebo nemám dělat. Nikdy jsem nepodepsala žádný papír, který by vás opravňoval řídit mi život.“

Jakmile ta slova Casey vyslovila, litovala jich, ale už se to nedalo vzít zpátky. Visela ve vzduchu jako nějaká nenávidná a krutá bublina z komiksu.

Paní Smithová se odmlčela. „Tak to je pravda. Nic jsi nepodepsala.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem, aby to tak vyznělo.“

Casey se udělalo špatně. Od okamžiku, kdy se spolu před lety setkaly v kavárně Tea Garden v londýnském East Endu, kde si Casey přivydělávala jako servírka a kam paní Smithová chodila coby stálá zákaznice s nenapodobitelným, osobitým stylem, byla trenérka světlem v jejím životě. Nebyla zdaleka jen její učitelkou – byla pro ni přítelkyní, matkou, psychologem, léčitelem, osobní trenérkou a studnicí moudrosti ve všech oblastech – záchranou vyhladovělého koně počínaje a zen-buddhismem konče.

Navíc, ano, pracovala pro Casey i jako manažerka – jednala se sponzory a našla Casey nový domov v Peach Tree Cottage a Stormovi v jezdeckém středisku White Oaks, když neměly ani halíř.

Nikdy se spolu nebavily o smlouvě, protože žádný právnícký dokument v celé Anglii by nikdy neměl takovou váhu jako jejich vzájemné pouto a důvěra, na které stál jejich vztah.

Ta jediná věta to pouto přetrhla.

Casey položila paní Smithové ruku na rameno. „Omlouvám se. Nemyslela jsem to tak. Samozřejmě že jste moje manažerka – a krom toho děláte ještě milion dalších skvělých věcí.“

Paní Smithová se však na ni nepodívala. Zasadila klíčky do zapalování a probudila motor k životu.

„Ne, máš pravdu. Nikdy jsme spolu nic nese-psaly. Ironické na tom je, že já tě k tomu nechtěla nutit, aby sis nepřipadala, jako že ti řídím život. Ale možná je to tak lepší. Máme flexibilní dohodu, kterou je možné kdykoli ukončit, a myslím, že bychom to tak měly nechat. Kdo ví, kdy některá z nás uvítá změnu.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.